

Vánoční zájezd do Itálie v prosinci 2005

Ať si kdo chce, co chce říká, k dokonalosti každého sboru patří koncert v zahraničí jako k velbloudovi hrby. Toto přirovnání je zcela na místě, neboť co do počtu hrbů na hřbetě tohoto vznešeného korábu pouště bylo i naše vánoční koncertování v Itálii. Nutno podotknout, že oba koncerty se odehrávaly v duchu řízené improvizace, což mělo za následek, že tu a tam se někdo zpozdil více, než bylo zdravé. :o) Jelikož to byla poslední akce v roce 2005, jistě stojí zato si malinko zrekapitulovat a oživit pár detailů. Všeobecně lze říci, že pochvalu si zaslouží všichni přítomní (včetně řidičů :o), jelikož jsme se dostali domů v pořádku a bez újmy na zdraví duševním i fyzickým.

Nálada se nesla v přátelském duchu a byla již od samého počátku důkladně prokládána tekutinami, ve kterých měl větší zastoupení alkohol, který se pozvolna uvolňoval do ovzduší a stal se po dobu naší cesty podpůrným prostředkem. Popíjelo se převážně s mírou (nebo snad s Karlem ??) ačkoli zde bylo pár "pašeráků", kteří posílali lihoviny a alkohol ze zadní části vozidla do přední a naopak. Příjemným zpestřením pak bylo, připlula-li láhev i s majitelem, který se zastavil na kus řeči a počastoval okolí svými historkami. Zvláště důležitou roli zde sehrál sbormistr, který prováděl namátkovou kontrolu všech sboráků, jestli je vše jak má být a jestli někomu něco nechybí či snad nepřebývá. Postupem doby bylo jasné, že to, co se lesklo mistrovi v oku nebyla samovolně nashromážděná slza radosti z toho, že jsme zase o kousek blíž Plzni (Pepovi), kam nás vždy vozili řidiči, aby dotočili pohonné hmoty, ale skleněný pohled, ze kterého se jen s obtížemi odhadoval stupeň "napaření".

Když se sešeřilo, přišla na řadu projekce videa s instruktážní kazetou, jejíž obsah by se dal shrnout slovy - Gigolem snadno a rychle. Bylo zcela zřejmé, že video v autobuse používali na sklonku třetihor, neboť časté poruchy a (ne)funkčnost rušily celkový "umělecký" dojem z filmu. Bylo jasné, že tento film neosloví náročného diváka (jakým bezesporu lidé, kteří rozeznají basový klíč od houslového, jsou) ale bylo jistě zajímavé nahlédnout do zákulisí a na rizika, které toto řemeslo obnáší. Schylovalo se k půlnoci a v autobusu pozvolna utichaly lidské hlasy. Zanedlouho poté zavládlo ticho a převážná část osazenstva se oddávala polospánku, který se tu a tam proměnil v bdění, neboť sem tam lidé přivřeným okem monitorovali cestu a je-li vše v pořádku.

Na místo určení jsme dorazili včas a kupodivu bez větších zdržení, takže byla k dispozici ještě snídaně, což bylo fajn pro dobrý start do nového dne. Od této chvíle nebyla o drobná překvapení nouze. Začalo to tím, že do hostelu v Bergamu přijela natáčet místní televize. Zřejmě šlo o malý sestřih do zpráv a tak hudebníci naladili své instrumenty a zahráli pár taktů pro potěchu oka kameramana a ucha zvukaře.

Ubytování pak probíhalo ve stylu - kdo dřív přijde, ten dřív mele. Po krátkém obsazení lůžek a po navlečení do něčeho teplejšího se lidé rozprchli do města, kde se pak ve větší či menší míře potkávali. Dalším překvapením bylo, že většina míst (kostely, vyhlídky a jiné kulturní památky) byla zavřena.

Následoval návrat na základnu, odkud jsme vyrazili do města Lecco, kam nás bez většího bloudění a okružních jízd zavezl autobus. Nutno dodat, že toto místo patřilo

bezesporu k těm krásnějším, neboť zde bylo krásné jezero a hory, které ho lemovaly. Další překvapení nastalo, když nás autobus zavezl na večeři. Znenadání jsme se ocitli před čerpací stanicí, kde bylo ušmudlané bistro před kterým se jakoby mávnutím kouzelného proutku objevil hlouček asi 20 lidí, kteří se shromáždili před autobusem. Zprvu to vypadalo na skupinku nějakých ekologických aktivistů, ale k našemu překvapení to byli hostitelé, kteří nás pozvali domů na večeři. Pocity, které se zmocňovaly některých kolegů, by se daly přirovnat k prvnímu rande a než se sboráci vzpamatovali, byli odváženi po dvou, třech nebo čtyřech do rodin, kde na ně čekala večeře a pro některé dokonce i nocleh. Po vydatné a rychlé večeři nás opět odvezli do míst, kde již stál autobus, připravený na zrychlený přesun ke kostelu, kde se měl za půl hodiny konat koncert. Příprava proběhla hladce a vše mohlo začít.

Po koncertě se vše poklidilo a celá naše skupina se přesunula do prostor pod kostelem, kde již bylo připraven malý raut s občerstvením. Večírek proběhl rychle a pohodově. Po jeho skončení jsme vyrazili do Hajan. Druhý den ráno se vyrazilo o něco dříve, což se ukázalo jako smysluplné, neboť jsme tak mohli sledovat krásu okolních vrcholů hor, které lemovaly naši cestu z Itálie a které byly před našimi zraky skryty, jelikož jsme doposud cestovali pouze v noci. Pár zastávek na protáhnutí, hranice ČR a hurá do Plzně k Pepovi. Tak by se dalo shrnout zakončení, na které si už většina posádky zvykla, možná i proto, že stupeň únavy byl značný. Závěrem proběhlo poděkování sbormistra celému sboru i organizátorům celé akce a třešinku na dortu tvořilo přání do Nového roku.

A to je vše, přátelé

Brumla

1.1.2006